

Folytatódott a küzdelem: a valamiféle csoda folytán megmaradt kisvárosok ostroma, ahol öregemberek és tizenkét éves fiúk lövöldöztek frissen ásott árkokból rozsdás puskáikkal; a bunkerek elleni rajtaütések, amelyekben sápadt arcú, szomorú emberek szinte könyörögtek a halálért; a macska-egér üldözések az erdőkön, városi utcákon keresztül, és elhagyatott gyárak meg raktárak gyomrában, sötétben vadászva a zsákmányra, amikor csak a macskák látnak; teljes falvak porig égetése, amely során kiűzték az embereket, akár a férgeket, hogy aztán lemészárolják őket, vagy hirtelen lerohanva a lassúakat, elraktározzák őket későbbre; és a síkságokon vívott hatalmas csaták, ahol az Alfa hangyák ágyútelékként szolgáltak. Culdesacnek igaza volt – fajtájuk erre rendeltetett. És bár Mort(é)t elszomorította, hogy ilyen szörnyűségben volt kiemelkedően jó, megtanult örömet lelteni benne. Minden gyilkossággal az őt ért veszteséget bosszulta meg. Az emberek, akik kegyelemért könyörögtek neki, az összes férfi és nő, aki az égi öregemberhez imádkozott, Shebéért tették. Bármelyikük a gyilkosa lehetett. Vagy megfertőzhette EMSAH-hal, netán újra rabszolgasorsba taszíthatta. Minden ember az ellenségük volt, ő legalábbis éveken át nem találkozott eggyel sem, aki az ellenkezőjét tanúsította volna.

Mort(e) meglepődött saját keménységén és a gyorsaságon, amellyel levedlette magáról Sebastian, a házi macska identitását. A Vörös Szfinx kevés csomaggal haladt előre, árkokban és mezőkön aludtak, pocsolyákból ittak, férgeket és túlrejtett bogyókat ettek, hogy túléljenek. Soványak és dühösek voltak. Állandóan emlékeztették egymást, miként azt Culdesac tette, *hogy sose tévesszék szem elől az igaz célt.*

Tiberius végül rászolgált választott nevére, amikor néhányszor megmentette Mort(e) életét, aki alkalomadtán viszonzta is a szívességét. Három küldetést vezettek közösen. Az elsőben egy épület falát kellett megmászniuk, hogy ledobjanak egy mesterlövészt a tetejéről. A másodikban arra utasították őket, hogy ússzanak el egy lehorgonyzott hajóhoz, majd helyezzenek el a testén egy bombát. A többi macska túlságosan félt a víztől, ezért lenyűgözve nézték, ahogy Mort(e) alámerül. A harmadik öngyilkos küldetés volt: frontális támadás egy géppuskafészek ellen, amelyről utóbb kiderült, hogy három, emberek által hátrahagyott

kamasz lány irányította. Ezután a Vörös Szfinx többi tagja könyörgött, hogy részt vehessen hasonló akciókban, ugyanis mélyen elszégyellték magukat, amiért kételkedtek az orvos macska és a herélt házi macskából lett harcos macska párosában. Új elsőtisztjüket maga a Királynő választotta ki. Még azok is, akik Lunával szövetkeztek, beismerték, hogy Mort(e) az a rettenthetetlen vezető, akire szükségük volt. A halál arcába röhögött, amikor újra és újra kicsúszott a kaszás karmai közül. A halál Ő maga volt.

A Vörös Szfinx, elveszített tagjaik pótlására, kóbor macskákat toborzott. Néhányan közülük önként keresték meg az alakulatot a körülötte kialakuló legenda által vezérelve. Történetek keringtek Mort(e), a Rettenthetetlenről. Olyan sokan akartak csatlakozni, hogy Culdesac párharcra utasította őket, mielőtt döntött sorsukról. Ezek a versenyek időnként olyanira eldurvultak, hogy Mort(e) mindkét versenyzőt bevette a csapatba.

A hónapokból évek lettek, az évek pedig összefolytak. Mort(e) azon tűnődött, kettő vagy három esztendő telt-e el, amióta Shebát utoljára látta. Vajon három, netán négy éve ölte meg gazdáját? Egyszer, az éjszaka közepén arra ébredt, hogy már nem emlékszik, mikor gondolt utoljára a kutyára. Hetekkel, hónapokkal azelőtt? Szívszagató pillanat volt. Esdekelni akart a bocsánatáért, mert elfelejteni őt legalább annyira rossz volt, mint megölni.

Mort(e) Shebának köszönhetően ismerte meg a fájdalmat, majd tanulta meg oly gyorsan kioltani. Ily módon temette el a múlt szörnyű emlékeit, egészen addig, amíg holmi ködfoltos üvegen át szemlélt események sorává nem váltak. Ez volt a legjobb, amit tehetett.

NÉHA AZONBAN szembejött vele a múlt.

Mort(e) egyetlen, az elmúlt nyolc évben végrehajtott bátor tette sem hasonlítható össze azzal, amit Tiberius és ő közösen vittek véghez. Culdesac parancsának ellenszegülve osontak be szimatolni egy EMSAH-szindróma által megtizedelt városba. Tiberius régóta kutatni akarta a kórság hatásait, mert az alakulat orvosaként olyan visszatérő rémálom gyötörte, amelyben tomboló EMSAH-járvány közepébe csöppen, két lábon járó hullák közé.

Céljuk tehát nemes és önzetlen volt. Ám az igazi motivációt Sheba keresése jelentette. Valamelyik fertőzött városban várakozhat a halálra,

azon tűnődve, találkoznak-e még. De az is lehet, hogy nem foglalkozik ilyesmivel. Legkomorabb hangulatában úgy vélte, jobban járna, ha a kutya halott lenne, mint ha elfelejtené őt, hogy aztán később gyűlölhesse magát ezekért a gondolatokért.

Mort(e) engedetlensége azután vette kezdetét, hogy a háború a Kolónia javára fordult. Az emberek a kihalás szélére kerültek, készen állva Teremtőjükkel a találkozásra, aki mindent megígért nekik ebben, és a következő világban is. Akik maradtak, egyre elkeseredettebbé váltak. Gyakorlatilag a kontinens összes, korábban elfoglalt vagy lerombolt, emberlakta városában a harcokat gerilla- és öngyilkos támadások váltották föl. Az állatok igyekeztek újranepezíteni a sivár területeket, és ott folytatni az életet, ahol az emberek abbahagyták.

A Kolónia azonban ennek ellenére éberren leste az EMSAH jeleit. Ezek a virágzó polgári központok az ember terroristák fő célpontjává váltak. Ebben a légkörben tűnt föl a háború első „híressége”, a Miriam nevű orvos csimpánz, aki egy állatkertből szökött meg. A gyógymodot kutató tudóscsoport vezetőjeként az ő képe szerepelt mindenütt. Az ő feladata lett a nyilvános szolgálati közlemények ismertetése, melyek során figyelmeztetett a betegség tüneteire, és tájékoztatást nyújtott csapata vizsgálati eredményeiről. A humor is neki köszönhetően jelent meg az állatok között, mégpedig akkor, amikor megpróbálták eljátszani Miriam szerepét. „Emlékezzetek! – utánozták hunyorgó szemmel, karjukat összefonva. – Ha láttok valamit, mondjatok valamit!” Mindezt hangos ordítással fűszerezték, ahogy a vad majmok csinálják: „*Oooh-oooh-oooh-aaahbaaahh!*”

Az EMSAH elnevezés, magyarázta Miriam, semmit sem jelentett. Egy olyan, hibásan alkalmazott rövidítés volt, amit a Kolónia a betegség első megjelenésekor használt. Idővel a kutatócsoport megállapította, hogy a vírus mutálódott, ami nehezítette a gyógyítását. Hatásai hasonlóan zavarba ejtők voltak, ugyanis a különböző fajok más-más tüneteket produkáltak: a macskafajták bőrbetegségektől szenvedtek, a patások allergiás rohamokat kaptak, amiktől összeszűkül a torkuk és bedagadt a szemük, a kutyák pedig hallucinációkkal kísért narkolepsziát tapasztaltak. A tünetektől függetlenül azonban az összes egyed egyformán végezte – zavart, gyakran irracionálisan erőszakos halálért esedező áldozatként. Valamilyen oknál

fogva mind a barbárság szintjére süllyedtek. Talán az emberek pontosan ezt akarták. A Királynő teremteni volt képes, ők pedig pusztítani.

Miriam várva várt negyedéves jelentéseinek hála, a betegség továbbra is holmi szitokszó maradt, amellyel éjszakánként kölyökkutyák és kiscicák ijesztgették egymást sztorizgatás közben. Az újonnan alapított iskolákban olyan játékokat kellett betiltani, amelyek során a kölykök egymásra mutogatva énekelték, hogy „EM-SAH-os vagy! EM-SAH-os vagy!”.

Pletykák terjengtek az újjáépülő városrészek karantén alá helyezéséről, porig rombolásáról, majd elégetéséről, amíg az utolsó mikroba is el nem pusztult.

Amikor Tiberius és Mort(e) afelől érdeklődtek, hogy megnézhetnének-e egy fertőzött várost, Culdesac azt válaszolta, felejtsek el. Nekik háborút kell nyerniük, és az esetleges rossz hírek alaposan visszavetnék harci kedvüket. Amikor pedig Tiberius tudni szeretne volna, hogy a fenébe diagnosztizáljon valakit, ha nem tájékozódott személyesen a betegség hatásairól, a hiúz ragaszkodott álláspontjához, miszerint Miriam jelentései több mint elégségesek, és egyre jobbak. Ha az állatok képesek voltak legyőzni az embereket, a vírust is meg tudják állítani.

Tiberius ekkor azt kérdezte, Culdesac lelőné-e, ha megpróbálná átvizsgálni az egyik települést.

– Igen – hangzott el azonnal a hiúz egyértelmű válasza.

Egyik éjjel Culdesac maga köré gyűjtötte a Vörös Szfinx tagjait, akik éppen egy frissen létrehozott város melletti erdőben táboroztak. Pár napja a környező vidéken járőröztek, miután bejelentés érkezett fegyvert csempésző emberekről. Szerencsére senkit sem találtak, ami megkönnyebbülést hozott a számukra.

Ám Culdesac rossz hírekkel szolgált. Közölte, hogy a város megfertőződött. Biofegyver-támadás érte, melyben az összes telepés kimúlt. A hangyák már úton voltak, hogy kitöröljék, felzabálják és elpusztítsák a város legapróbb nyomát is, ami után a település egybe fog olvadni a környező vadonnal.

– Ha okot kerestek a háború folytatására, megtaláltatok – mondta Culdesac. – Az ellenség kegyetlen, ezért nekünk is keményen kell viszsza-vágnunk. Máskülönben rabszolgaság és halál vár ránk.

Parancsa szerint reggel a közeli katonai támaszpont felé veszik az irányt, ám addig mindenkinek jó éjt kívánt, majd ő maga is lefeküdt aludni.

Az éjszaka kellős közepén Mort(e) felkeltette Tiberiust, és közölte vele, hogy bemennek a városba. Tiberius látványos nyújtózkodásba fogott, érzékeltetve, mennyire nem örül annak, hogy felébresztették.

– Kaptál engedélyt a parancsnoktól? – kérdezte ásítóva.

– Igen.

– Nem igaz.

– Na jó. Tényleg nem.

– Nekem nem parancsolhatsz.

– Te orvos vagy, és még nálam is jobban akarod látni, mi történik ott.

– Nem akarom nálad jobban *lelővetni* magam.

– De azt tudod, hogy egyszerűbb elnézést, mint engedélyt kérni, ugye?

Tiberius egy pillanatra elgondolkodott ezen.

– Jössz nekem eggyel – mondta végül.

– Te már eddig is tartoztál nekem.

– Ne kezd!

Elindultak. Tiberius támolygott, de sikerült lépést tartania. Keveset beszéltek.

Addigra Mort(e) a Shebával való találkozás összes lehetséges forgatókönyvét lefuttatta magában, kezdve onnan, hogy elsétál mellette az úton, egészen egy csata utáni újraegyesülésig. Szinte látta maga előtt Shebát, amint a füstön keresztül két lábon lépdel felé, átgázolva ellenségeik tetemén, kimerülten mosolyogva viszontlátásuk örömeire. Úgy gondolt rá, mint egy hozzáértő, de kelletlen harcosra, mint amilyen ő maga is volt, és talán ő lehetne a Vörös Szfinx első kutya tagja, vagy akár saját egységének a vezetője. Mint a Pokol Kuttyája, vagy ilyesmi. Culdesac megleshette ugyan múltját a tolmácsgépevel, ám csak Sheba tudta, ki volt ő valójában, mielőtt álarcviselésre kényszerült.

Első megállójuk az úton egy autópálya melletti raktár volt, három kilométerrel a várostól északra. A lerakat igazából egy félig a földbe ásott szemeteskonténer volt, amelyben orvosi felszerelést, élelmiszert és vizet tároltak. A reguláris hadsereg helyezte el ezeket határ menti, stratégiailag

fontos helyeken, és kizárólag tisztek rendelkeztek a pontos lokációjukat jelző térképekkel. Amikor a katonák itt-ott beléjük botlottak, inkább lelkierőt nyújtottak nekik, semmint enyhülést testi megpróbáltatásaikra.

Mort(e) és Tiberius vegyvédelmi ruhákat és légzőkészülékeket kere-restek. Mindössze kettőt találtak, annak ellenére, hogy általában négyet raktároztak el. Valószínűleg pár önkéntes kutya katona használta fel a többi, amikor pánikba estek valamilyen furcsa szagtól. A macskák úgy néztek ki védőöltözetükben, akár az űrhajósok, akik idegen tájat járnak be. Kiiktatott szaglásával és nehezedő légzésével Mort(e) a háború előtt emberek által végzett állatkísérletek alanyának érezte magát.

Gyorsan közelítettek a város felé, és ami még fontosabb, hogy Shebával kapcsolatos gondolatai ahelyett, hogy zavarták volna, inkább a fejében élő csendes hangként buzdították a továbbhaladásra. Egy órán belül a lánckerítéshez értek, amely a vesztegzár határát jelölte. Minden oszlop körül frissen ásott földkupacot láttak, tizenkét méterenként pedig ott díszelgett rajtuk Miriam szigorú arcképe, távolmaradásra intve mindenkit.

Amikor Tiberius letette kesztyűjét a fémre, áramütés futott végig a testén, amitől remegve fölordított. Farka kétségbeesetten csapkodott a védőöltözetben elkeseredett igyekezetében, hogy kiszabaduljon onnan. Ám sikolyai hamarosan nevetésbe csaptak át. Amikor Mort(e) reakcióját lesve hátrafordult, társa jókorát vágott sisakos fejére.

– Jaj! – kiáltott föl Tiberius.

– Hagyd abba! – utasította Mort(e).

Átmásztak a kerítésen, és továbbmeneteltek. Hamarosan kirajzolód-tak előttük a város fából készült háztetői. A település csupán néhány építményből állt: konyhókból, piactérből, kőből és márványból épült nagyteremből, fedett amfiteátrumból, irodaépületből, iskolából, szerény katonai barakkokból és csendőrségből. Mort(e) arra számított, hogy látni fognak legalább egy hason fekvő hullát, ám a föld csupasz volt. Kettéváltak, és átkutatták a konyhókat. Mindegyik üres volt, csak a szokásos unalmas, puha, barna kanapét és székeket meg egy faasztalt találtak odabent. Az elhagyatott hálószobákban érintetlenül heverték a paplanok, az alomtálcák és az etetőtálak. Senki sem távozott sietve. Mivel nem szimatolt ki semmit, Mort(e) azt gyanította, hogy már a szagok is eltűntek.